

Arrest

nr. 241 021 van 16 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1997.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 november 2015. Op 8 december 2015 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 4 augustus 2017 en op 24 januari 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 213 710 van 10 december 2018 werd deze weigeringsbeslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Nadat de verzoekende partij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en in het kader van de Dublinregeling terugkeerde naar België, dient zij op 18 februari 2019 onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in.

Op 12 maart 2020 wordt de verzoekende partij nogmaals gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 mei 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Talqul van het district Behsud II in de provincie Maidan Wardak. U bent Hazara van etnische origine.

Op 8 december 2015 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaringen luiden toen als volgt: Uw vader vluchtte vijftien jaar geleden naar het buurland Iran. Hij kende problemen omdat hij in het verleden een vertegenwoordiger was van de taliban. Hierdoor werd u scheef bekeken door uw dorpsgenoten. In de lente van 1394 (Afghaanse kalender, stemt overeen met de periode maart/juni 2015 volgens onze kalender) keerde uw vader terug naar Afghanistan. Hij werd meegenomen door zijn vroegere vijanden en gedood

d. Uw problemen begonnen 26 dagen voor u het land verliet. U werd door de dorpsoudsten gerekruteerd om mee te vechten in een burgermilitie. De dorpen in uw regio bestaan voornamelijk uit Hazara. Elk jaar komen de Kuchi samen met talibanleden en leden van de terreurgroep Daesh om velden in te nemen. Uw naam werd geloot als persoon uit uw dorp die mee moest participeren aan de gevechten. Initieel verliepen de gevechten rustig maar toen één van uw medestrijders gedood werd, besloot u samen met een andere strijder te deserteren. U ontsnapte ongemerkt en vluchtte het land uit. U heeft Afghanistan verlaten tussen eind juni en begin juli 2015 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute richting België. U kwam in België aan op 30 november 2015, waarna u hier op 8 december 2018 een verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft. Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw eigen taskara, die van uw vader en die van uw moeder.

Op 25 mei 2018 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u geen zicht bood op uw werkelijke identiteit en omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaarde vluchtmotieven. Bovendien besloot het CGVS dat u zich redelijkerwijze kon vestigen in uw regio van herkomst, met name het district Behsud II gelegen in de provincie Maidan Wardak. Tegen deze beslissing van het CGVS diende u beroep in. Op 10 december 2018 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing en beoordeling. U diende geen cassatieberoep in.

Na uw negatieve beslissing in België vertrok u naar Frankrijk waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Frankrijk kwamen ze erachter dat u in België reeds een verzoek had ingediend waardoor u na vijf of zes maanden werd teruggestuurd naar België.

Eén à twee maanden na uw terugkeer naar België, met name op 18 februari 2019, diende u uw tweede en huidige verzoek om internationale bescherming in. U verklaart nu dat uw broer A.H.S. (10/12264/V) u dwong om te liegen. In werkelijkheid heeft u Afghanistan verlaten omdat u homoseksueel bent. Dit heeft u ontdekt nadat u op negen of tienjarige leeftijd een eerste keer seks heeft gehad met uw vier jaar oudere neef N. die in hetzelfde huis woonde als u. Deze relatie bleef voortduren tot u in 2015 Afghanistan verliet. Sindsdien heeft u geen contact meer gehad met uw neef. In januari 2016 begon u uw eerste homoseksuele relatie in België met een Belg van Marokkaanse origine. Na zes maanden of één jaar gingen jullie uit elkaar. Sindsdien heeft u met ontelbare mannen seks gehad. Anderhalf jaar geleden begon u een relatie met ene 'Ai.'. Jullie sturen bijna dagelijks berichten naar elkaar en spenderen bijna ieder weekend met elkaar. Ofwel gaat u dan naar het huis waar Ai. samen met zijn ouders woont, ofwel komt Ai. naar uw studio in Leuven die u van andere Afghanen huurt. U heeft nog seks met verschillende mannen, doch dit is niet vergelijkbaar met de relatie die u met Ai. heeft. In geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan vreest u om door uw familieleden of leden van uw etnische groep te worden vermoord indien ze te op de hoogte zouden komen van uw seksuele geaardheid.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft u op uw smartphone een aantal foto's getoond waarop u samen met een andere man te zien was. Voor de rest legt u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw tweede en huidige verzoek verklaart u dat u de vorige keer onder dwang van uw broer A.H.S. (10/12264/V) heeft gelogen (CGVS, p. 7 & 8). U verklaart nu dat u Afghanistan heeft verlaten omdat u homoseksueel bent (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient ten eerste te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorig verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw vluchtmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uw verklaring dat u vorige keer door uw broer zou zijn gedwongen om valse verklaringen af te leggen en dat uw advocaat hieromtrent de kant van uw broer koos (CGVS, p. 6, 7 & 8), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. U was op het moment van uw eerste verzoek om internationale bescherming namelijk reeds meerderjarig. Bovendien was u vrij om een andere advocaat onder de arm te nemen en werd in het kader van uw eerste verzoek ook gewezen op het belang om de waarheid te vertellen en op de vertrouwelijkheid van de procedure (vragenlijst CGVS eerste verzoek ; CGVS eerste verzoek dd. 04.08.2017, p. 2 & CGVS eerste verzoek dd. 24.01.2018, p. 2). Ook op de RvV heeft u nagelaten uw leugenachtige verklaringen te veranderen. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid.

Vooreerst dient op gewezen te worden dat hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Van een verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, en dat deze verklaringen verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit.

U legt echter vage en ondoorleefde verklaringen af over uw homoseksuele bewustwording. Wanneer u een eerste keer gevraagd wordt hoe u zich bewust bent geworden van het feit dat u homo bent, verwijst u naar uw eerste seksuele ervaring met uw neef en naar een speciaal gevoel dat u heeft sedert uw kindertijd (CGVS, p. 10). Echter, dit speciaal gevoel voor jongens heeft u pas gekregen nadat u seks had met uw neef (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u hiervoor geen enkele gevoelens voor jongens had en hierna meteen gevoelens voor jongens kreeg. Ook wanneer wordt gevraagd naar het gevoel dat u had toen u besepte dat u op jongens viel en dat dit niet als normaal wordt beschouwd in de Afghaanse cultuur, antwoordt u erg vaag door opnieuw te stellen dat u een seksuele relatie met uw neef had, dat u toen niet zo bang was van uw familie en dat u niet dacht dat uw familie u zou doden voor jullie homoseksuele daden (CGVS, p. 11). Wanneer hierna opnieuw wordt gevraagd om te vertellen over de gevoelens die u had toen u besepte dat u – in tegenstelling tot de andere jongens – op jongens valt,

verwijst u opnieuw naar uw eerste seksuele handeling met uw neef en stelt u dat u er sindsdien van houdt en dat u het opnieuw wil doen (CGVS, p. 11). Deze verklaringen komen niet doorleefd over. Ook wanneer later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals wordt gevraagd hoe u zich voelde toen u in het homofobe Afghanistan merkte dat u op jongens viel, komt u niet verder dan te stellen dat u een relatie met uw neef in Afghanistan had, dat u toen voor niets bang was want u wist de gevolgen niet (CGVS, p. 14). Wanneer hierna wordt gepeild naar uw gevoelens toen u ouder was geworden in Afghanistan en beseft dat uw homoseksuele relatie niet wordt aanvaard in de Afghaanse cultuur, antwoordt u andermaal niet doorleefd door te verklaren dat u te weten kwam dat wat u met uw neef deed verkeerd was en dat het problemen met uw familie zou veroorzaken doch dat u dit negeerde en dat men soms zijn gevoelens niet kan controleren (CGVS, p. 14 & 15). Bovenstaande vage en niet doorleefde verklaringen omtrent de gevoelens die u had toen u beseft dat u homoseksueel bent en dat deze gevoelens indruisen tegen de homofobe waarden van de Afghaanse samenleving, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.

Bovendien zijn uw verklaringen over hetgeen de islam zegt over homoseksualiteit vaag en weinig overtuigend. Wanneer gevraagd wordt naar de mening van de islam tegenover homoseksualiteit, stelt u dat u het niet weet omdat u de islamitische boeken niet heeft bestudeerd (CGVS, p. 15). Wanneer hierna gevraagd wordt wat de sjiiitische religie – de substroming van de islam waartoe u behoort (CGVS, p. 4) - zegt over homoseksualiteit, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 15). Gevraagd naar bevestiging dat u het standpunt van het sjiiitisme niet kent tegenover homoseksualiteit, bevestigt u dit en stelt u dat u weet dat het verboden is door de islam en dat een homo volgens de islam moet worden gedood (CGVS, p. 15). Er kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u weet wat de door u aangehangen religie vindt over uw seksuele geaardheid. Daarenboven slaagt u er als moslim niet in te duiden hoe u uw religieuze overtuiging al dan niet in overeenstemming kunt brengen met uw geaardheid. Wanneer hiernaar een eerste keer wordt gevraagd, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat niemand, inclusief uw familieleden, wist over uw speciale gevoelens voor jongens en dat uw neef en u de enigen waren die wisten over jullie relatie (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit geen antwoord op de vraag is en waarbij de vraag wordt herhaald, herhaalt u dat niemand wist dat u dit gevoel had en voegt u eraan toe dat u toen geen informatie had over religie en dat u bang was voor uw familie (CGVS, p. 15). Deze verklaringen zijn nog steeds geen antwoord op de vraag hoe u uw religieuze overtuiging op dit moment al dan niet in overeenstemming brengt met uw geaardheid. Wanneer hierna wordt gesteld dat u nog steeds moslim bent en dat de islam wil dat homo's worden gedood en u wordt gevraagd hoe u dit met elkaar kunt verzoenen, antwoordt u opnieuw naast de vraag door te verklaren dat het uw persoonlijk gevoel is, dat het niets te maken heeft met andere mensen of geloof en dat u nog steeds niet weet waarom de islam deze mensen wil doden en dat het een oncontroleerbaar gevoel is (CGVS, p. 16). Wanneer deze vraag nogmaals wordt herhaald, stelt u dat u geen informatie heeft over de islam, dat het uw persoonlijk gevoel is en dat als de islam zegt dat het verkeerd is, dat het dan echt verkeerd is (CGVS, p. 16). Uit bovenstaande antwoorden blijkt geenszins dat u ooit heeft stilgestaan bij de vraag hoe u uw eigen geloof – u bent sjiiet (CGVS, p. 4) – kunt verzoenen met uw homoseksuele geaardheid. Deze vaststelling haalt de waarachtigheid van uw homoseksuele geaardheid verder onderuit.

Daarnaast kunt u allerminst doorleefd vertellen over uw relatie met uw neef. Immers, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over uw relatie met uw neef, komt u niet verder door te stellen dat jullie relatie begon toen u negen jaar oud was en dat jullie toen de daad deden met nieuwjaar (CGVS, p. 11). Gevraagd naar hoe jullie relatie hierna evolueerde, stelt u enkel dat jullie een reguliere relatie hadden omdat jullie in hetzelfde huis leefden en dat uw neef zo graag seks met u wilde omdat hij ouder was dan u (CGVS, p. 11). Eveneens wordt opgemerkt dat u blijft hangen in algemene bewoordingen wanneer wordt gevraagd naar hetgeen u zo aantrok in uw neef N.. Op deze vraag antwoordde u namelijk enkel dat jullie een relatie hadden en dat u niet weet hoe u het moet zeggen (CGVS, p. 12). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of er buiten de seks nog andere dingen waren die u aantrok in N., stelt u enkel dat u seks met hem wilde hebben en dat dat u tot hem aantrok (CGVS, p. 12). Wanneer hierna nog enkele malen wordt gevraagd naar andere zaken die u aantrok tot uw neef, komt u niet verder dan te stellen dat hij vriendelijk tegen u was, dat hij een goed karakter had en dat u ervan hield om tijd met hem te spenderen (CGVS, p. 13). Aangezien u verklaart dat u verliefd op uw neef was (CGVS, p. 13), kan worden verwacht dat u iets specifiek kunt aangeven wat u dan zo specifiek in uw neef aantrok. Tevens is uw verklaring dat u verliefd was op uw neef niet te rijmen is met uw verklaring dat u uw vertrek uit Afghanistan niet met hem heeft besproken (CGVS, p. 13). Ook is het door u omschreven gedrag van uw neef toen hij te horen kreeg dat u zou vertrekken, vreemd. Meer bepaald heeft hij zijn mening hierover helemaal niet gegeven en heeft hij u niet gezegd om te gaan of niet te gaan (CGVS, p. 14). Bovenstaand nalaten in uw hoofde en dat van uw neef is opmerkelijk. Aangezien jullie een relatie met elkaar hadden, jullie in hetzelfde huis woonden en u verliefd was op hem is het vreemd dat jullie hierover geen enkele keer met elkaar van gedachten hebben gewisseld.

Daarnaast kunnen ook uw verklaringen over de beleving van uw homoseksualiteit in België niet overtuigen.

Vooreerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat u weinig weet over uw huidige vriend Ai.. Zo kent u zijn familienaam niet (CGVS, p. 17). Uw verschoning voor deze onwetendheid als zou er weinig contact tussen jullie zijn (CGVS, p. 17), wordt niet aanvaard. Jullie sturen namelijk iedere dag of om de twee dagen berichten naar elkaar en jullie zien elkaar bijna ieder weekend (CGVS, p. 17). Bovendien hebben jullie reeds gedurende anderhalf jaar een relatie met elkaar (CGVS, p. 18). Tevens stelt u dat hij van Afrikaanse origine is maar dat u niet weet van welk land hij oorspronkelijk afkomstig is (CGVS, p. 18). Daarenboven stelt u dat hij de vlag van zijn Afrikaans land op zijn Facebookprofiel heeft geplaatst doch dat u niet wil weten welk land het is (CGVS, p. 18). Dit gebrek aan interesse in uw vriend is opmerkelijk. Ook kent u de geboortedatum van Ai. niet en kent u niet de naam van de website waar hij kleding en parfum op verkoopt (CGVS, p. 19). Tevens weet u niet wat het beroep van zijn ouders is en weet u niet waarom zijn ouders niet weten dat Ai. homo is (CGVS, p. 19). Eveneens kent u de naam van zijn ouders niet en bent u de naam van zijn twee zussen vergeten (CGVS, p. 19 & 20). Bovendien kent u de vrienden van Ai. niet (CGVS, p. 21). Daarenboven hebben Ai. en u nog nooit met elkaar over de toekomst gesproken noch of jullie al dan niet ooit zouden gaan samenwonen (CGVS, p. 18). Het geheel van bovenstaande onwetendheden omtrent Ai. zijn opmerkelijk. Er kan namelijk van u verwacht worden dat u iets meer weet over de man waarmee u reeds anderhalf jaar een relatie zou hebben en waarvan u zelf verklaart dat uw relatie met hem verdergaat dan louter seksuele contacten (CGVS, p. 23).

Ook blijft u zeer vaag wanneer gevraagd wordt naar hetgeen u aantrok in Ai. toen u hem voor de eerste keer zag. Meer bepaald antwoordt u op deze vraag dat zijn lichaam, zijn gezicht en zijn fysieke verschijning u aantrok (CGVS, p. 20). Gevraagd naar wat exact u tot hem aantrok, komt u niet verder dan te stellen dat u bijvoorbeeld van zijn lichaam hield (CGVS, p. 20). Er kan worden verwacht dat ook hier specifiekere en doorleefdere verklaringen aflegt. Voorts wordt gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS. Meer bepaald liet u op de DVZ optekenen dat u Ai. heeft leren kennen in een park dichtbij het station van Brussel-Centraal (verklaring volgend verzoek, punt 15). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u hem op de Grote Markt heeft leren kennen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ hieromtrent, verklaart u dat u naar parken in Brussel ging waar u andere mensen ontmoette maar dat u Ai. op de Grote Markt heeft ontmoet (CGVS, p. 20). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Wanneer u hierna nogmaals wordt geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ, stelt u opnieuw dat jullie elkaar op de Grote Markt hebben leren kennen en dat jullie daarna samen naar een park gingen (CGVS, p. 21). Ook deze laatste verklaring weet niet te overtuigen.

Daarnaast is uw kennis over waar u andere homoseksuele mannen kunt ontmoeten/beweert te ontmoeten in België, beperkt. Zo verwijst u naar twee parken in Brussel waarnaar u ging om andere homo's te ontmoeten (CGVS, p. 20, 21 & 23). Wanneer u gevraagd wordt naar plaatsen in Moeskroen – uw opvangcentrum bevindt zich daar – waar veel homo's komen, stelt u dat u slechts één of twee keer per week naar Moeskroen gaat, dat u voor de rest in Brussel of in Leuven verblijft en dat er in Moeskroen geen plaatsen voor homo's zijn (CGVS, p. 23). Echter, wanneer meteen hierna gevraagd wordt naar plaatsen in Leuven waar veel homo's komen, verandert u uw verklaring en stelt u dat u meestal niet in Leuven blijft, dat u er niet bekend bent en dat u een jaarabonnement heeft waardoor u zich gemakkelijk naar Brussel kunt verplaatsen (CGVS, p. 24). Ook stelt u geen enkel "homocafé" in Leuven te kennen (CGVS, p. 24). Uw verklaringen dat u niet vaak in Leuven verblijft en dat u er niet bekend bent (CGVS, p. 24), worden niet aanvaard. Immers, u heeft in Leuven een studio gehuurd van andere Afghanen waarvoor u 200 Euro per maand betaald (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u dat u Ai. af en toe meenam naar deze studio (CGVS, p. 19). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u regelmatig in Leuven vertoeft en dus bekend bent met de stad. Zeker aangezien u ook al gedurende anderhalf jaar in Leuven werkt (CGVS, p. 7). Met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd, antwoordt u dat u in oktober 2019 naar Leuven bent verhuisd, dat u er niet lang bleef om alles daar te kennen en dat u naar Brussel gaat omdat u daar "homoplaatsen" kent (CGVS, p. 24). Deze verklaring voor uw onwetendheid omtrent "homoplaatsen" in Leuven wordt niet aanvaard. Daarnaast kent u in Brussel enkele del twee voornoemde parken waar homo's elkaar ontmoeten en één "homocafé" op de Grote Markt (CGVS, p. 24). Aangezien u het overgrote deel van uw tijd in Brussel zou spenderen is deze beperkte kennis over plaatsen waar homo's elkaar opzoeken opmerkelijk. Bovendien kunt u geen enkele naam van een internetsite of app geven die homoseksuele mannen in België gebruiken om een andere homo te ontmoeten (CGVS, p. 24). U zou wel één app een tijdje op uw smartphone hebben gehad, doch die u heeft verwijderd toen u moest betalen (CGVS, p. 24). U kent de naam van deze app niet (CGVS, p. 24). Het geheel van bovenstaande onwetendheden omtrent ontmoetingsplaatsen van homoseksuelen in België zijn des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat u tot op heden seks heeft en wil hebben met meerdere mannen (CGVS, p. 20 & 23).

Voorts ondermijnen de stereotiepe verklaringen die u doorheen het persoonlijk onderhoud aflegt over homoseksueel zijn verder de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Doorheen uw gehoor verwijst u quasi uitsluitend naar het stellen van seksuele daden met andere mannen, hetgeen op zich niet volstaat om uw voorgehouden seksuele geaardheid aan te tonen. De homoseksuele geaardheid wordt niet aannemelijk gemaakt door de loutere beschrijving van (stereotype) homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu het plezier van seksuele contacten. Wanneer gepeild wordt naar uw ontmoetingen met andere mannen buiten Ai., blijkt dat deze rendez-vous enkel om seks draaien (CGVS, p. 23).

Wat betreft de paar foto's die u op uw smartphone heeft getoond en waarbij u te zien was met een man van Afrikaanse origine, moet ten slotte worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u homoseksueel zou zijn. Bijgevolg kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde vrees om in Afghanistan te worden vermoord door uw familieleden en mensen van uw etnische groep omwille van uw homoseksuele geaardheid (CGVS, p. 8).

Hierdoor dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152,

beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Maidan Wardak en hierbij verwijst naar uw verklaring dat u homoseksueel zou zijn (CGVS, p. 8), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u verklaart homoseksueel te zijn maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 20 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.1. Het betoog van de partijen

2.1.1. De verzoekende partij betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vooreerst vraagt de verzoekende partij haar eerdere verklaringen te willen verschonen omwille van haar jeugdige leeftijd en het feit dat zij toen onder druk van haar oudere broer stond. De verzoekende partij meent dat er wel enig begrip dient te zijn voor het feit dat zij vanuit haar cultuur moest doen wat haar oudere broer haar oplegde.

De verzoekende partij vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

Voorts meent de verzoekende partij dat de interpretatie van wat zij zou moeten voelen om te voldoen aan de criteria van homoseksueel zeer westers geïnterpreteerd worden, en dat men daarom ook kan spreken van stereotype voorwaarden, waarbij veel te veel aandacht wordt gegeven aan de sentimentele beleving. Dit is in de Afghaanse cultuur al niet gegeven aan de meeste heteroseksuele relaties, laat staan dat dit in deze relaties ineens wel zo'n belangrijke rol zou spelen. De stelling dat *"hij verliefd zou geweest zijn"* op de neef is zo ook een verregaande overdrijving en interpretatie vanuit westers model; indien men de pagina grondig naleest, zal men snel vaststellen dat de sentimentele gevoelens ver zoek zijn.

De verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing ook uitgaat van het feit dat zij een filosoferend, denkend en zoekende jongere zou zijn, die dagelijks bezig is met het onderzoeken of haar waarden in overeenstemming kunnen gebracht worden met haar religieuze overtuiging, maar zij is noch een filosoof, noch een religieus geïnspireerd persoon en ook al is zij geboren als sjiïet uit niets blijkt dat zij een bijzondere aandacht geeft of laat staan enige diepgaande kennis van de religie heeft, laat staan erin geïnteresseerd zou zijn. Het is opmerkelijk dat de enige vraag die omtrent de religie wordt gesteld precies beperkt is tot het standpunt van de religie ten aanzien van homoseksualiteit, en het antwoord is inderdaad bedroevend, maar indien men dit met niets anders kan vergelijken en/of aftoetsen is ook het besluit niet gefundeerd, meent de verzoekende partij. Ze vervolgt dat deze hele interpretatie uitgaat van een beeld dat niet strookt met de realiteit, precies omdat zij zoals zovele jongeren die op jonge leeftijd hun land verlaten, geen enkel referentiepunt meer hebben en op een heel problematische manier een eigen identiteit ontwikkelen, die vaak bol staat van contradicties en een normen- en waardenmodel dat zover afstaat van wat ze initieel hebben ingeprent gekregen. De verzoekende partij stelt dat indien zij weinig inhoudelijke vorm geeft aan haar relaties dit op zich geen bewijs is dat zij zich niet als homoseksueel beschouwt en gedraagt. Zij meent dat de verwerende partij te subjectief is en een waardeoordeel over haar vormt. Voorts betoogt zij dat: *"Heel het voorkomen, de attitude en het gedrag van verzoeker kan bezwaarlijk nog worden gezien als aangepast, laat staan aanpasbaar aan de Afghaanse maatschappij."*

Dus, ook al oordeelt men dat zijn gedrag problematisch is en zijn attitude (rendezvous die alleen om seks draaien) niet getuigt van een homoseksuele geaardheid, dan nog moet men toch in casu (Afghanistan) wel nog eens onderzoeken wat het gevolg van deze "levensstijl" dan wel kan hebben ingeval van terugkeer."

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus betoogt de verzoekende partij dat *"Verzoeker weerhoudt uit de redenering van de bestreden beslissing dat zijn afkomst uit het dorp Talqul, district Behsud II, Provincie Maidan Wardak niet wordt betwist. Hieromtrent werden hem trouwens bitter weinig vragen gesteld, zodat dit voor waar kan worden aangenomen."*

De beoordeling van de nood aan bescherming dient uiteraard finaal rekening te houden met de plaats waar verzoeker redelijkerwijze naar moet terugkeren, ingeval van terugkeer naar Afghanistan, namelijk, zoals de bestreden beslissing stelt "het gebied van waar u afkomstig bent".

Die beoordeling dient te gebeuren op het ogenblik van de beslissing. Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor de evolutie op het terrein te volgen en op het tijdstip van de zitting/behandeling zijn standpunt te verduidelijken.

Tenslotte, en dit is toch wel een opmerkelijk gegeven, wordt de huidige beslissing genomen in volle Covid-19 crisis, maar met geen woord wordt hierover gerept, laat staan dat de situatie in Afghanistan

betrokken wordt in de beoordeling, waar de pandemie zich nog met enige vertraging (tov van Europa) aan het ontwikkelen is en de mogelijkheid om in die omstandigheden op een veilige en wettige manier te reizen en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van van het land.

Zo stelt de update van 25/6/2020 : "With a fragile health system, a developing economy and underlying vulnerabilities, the people of Afghanistan are facing extreme consequences from the COVID-19 pandemic. Due to limited public health resources and testing capacity, confirmed cases of and deaths from COVID-19 are likely under reported overall in Afghanistan. Cases are expected to continue to increase over the weeks ahead as community transmission escalates, creating grave implications for Afghanistan's economy and people's well-being"

De informatie waarop de beslissing steunt, kan in het licht van deze crisis dan ook niet actueel genoemd worden, want de meest actuele informatie (rapporten) dateert van juni 2019 en bijkomende onderzoeksmaatregelen dringen zich op.

Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om bijkomende informatie te voegen en om op dit onderdeel van de beslissing uitvoerig terug te komen, rekening houdend met de situatie die zoals het CGVS en de RVV, steeds schrijven volatiel en evolutief is."

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een internetartikel van UNOCHA in verband met Covid-19 (stuk 3).

2.1.2. De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.2.3.1. Op 8 december 2018 dient de verzoekende partij een eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Zij voert aan dat zij deserteerde uit een burgermilitie die tegen de Kuchi, de taliban en Daesh vocht. Op 25 mei nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij geen zicht bood op zijn werkelijke identiteit, omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas en omdat hij in zijn regio van herkomst geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Bij arrest nr. 213 710 van 10 december 2018 bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing.

Nadat de verzoekende partij in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming en in het kader van de Dublinregeling terugkeerde naar België, dient zij op 18 februari 2019 onderhavig, tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in België in. Zij voert aan dat zij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming een leugenachtig vluchtrelaas aanvoerde onder druk van haar broer. Zij stelt dat zij homoseksueel is waardoor zij in Afghanistan zal worden vermoord door haar familieleden of door leden van haar etnische groep. Zij toont tijdens het persoonlijk onderhoud een aantal foto's op haar smartphone van haarzelf met een andere man (zie notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Die foto's kunnen hooguit aantonen dat de verzoekende partij werd gefotografeerd in het bijzijn van een andere man. Mede gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke privéfoto's naar plaats, tijd en omstandigheden, kan hieraan geen bewijswaarde worden toegekend. Uit de getoonde foto's kan dan ook op zich niet de door de verzoekende partij voorgehouden homoseksuele geaardheid blijken.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing oordeelt dat de verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming leugenachtige verklaringen heeft afgelegd zonder dat zij hiervoor een afdoende verschooning kan doen gelden, waardoor afbreuk wordt gedaan aan haar algehele geloofwaardigheid. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

"In het kader van uw tweede en huidige verzoek verklaart u dat u de vorige keer onder dwang van uw broer A.H.S. (10/12264/V) heeft gelogen (CGVS, p. 7 & 8). U verklaart nu dat u Afghanistan heeft verlaten omdat u homoseksueel bent (CGVS, p. 7).

Wat betreft uw gewijzigde verklaringen dient ten eerste te worden opgemerkt dat het gegeven dat u naar aanleiding van uw tweede verzoek nieuwe verklaringen aflegt en verklaart doorheen uw vorig verzoek om internationale bescherming te hebben gelogen over uw de redenen waarom u uw land van herkomst heeft verlaten, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op iemand die internationale bescherming vraagt rust namelijk de verplichting om vanaf de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over het verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en uw vluchtmotieven. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Uw verklaring dat u vorige keer door uw broer zou zijn gedwongen om valse verklaringen af te leggen en dat uw advocaat hieromtrent de kant van uw broer koos (CGVS, p. 6, 7 & 8), kan niet aanvaard worden als geldige uitleg ter rechtvaardiging van uw handelwijze. U was op het moment van uw eerste verzoek om internationale bescherming namelijk reeds meerderjarig. Bovendien was u vrij om een andere advocaat onder de arm te nemen en werd in het kader van uw eerste verzoek ook gewezen op het belang om de waarheid te vertellen en op de vertrouwelijkheid van de procedure (vragenlijst CGVS eerste verzoek ; CGVS eerste verzoek dd. 04.08.2017, p. 2 & CGVS eerste verzoek dd. 24.01.2018, p. 2). Ook op de RvV heeft u nagelaten uw leugenachtige verklaringen te veranderen. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, zijn regio van herkomst en zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid."

In haar verzoekschrift bevestigt de verzoekende partij dat zij onder druk stond van haar broer en wijst zij erop dat zij "vanuit zijn cultuur" moest doen wat haar oudere broer haar oplegde. Het louter bevestigen van haar eerdere beweringen werpt echter geen ander licht op de voorgaande motieven uit de bestreden beslissing. Dat de verzoekende partij omwille van cultureel bepaalde motieven diende te doen wat haar broer haar opdroeg, doet geen afbreuk aan het feit dat de procedure voor internationale bescherming vertrouwelijk verloopt en dat de verzoekende partij van bij de aanvang van haar (eerste) procedure om internationale bescherming op het hart werd gedrukt dat zij steeds de waarheid dient te vertellen en dat zij haar volle medewerking dient te verlenen. De leugenachtige verklaringen van de

verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming doen dan ook wel degelijk afbreuk aan haar algehele geloofwaardigheid.

Wat betreft de vrees voor vervolging van de verzoekende partij, met name haar voorgehouden homoseksuele geaardheid, blijkt uit de bestreden beslissing dat niet aannemelijk wordt bevonden dat de verzoekende partij werkelijk homoseksueel is. De verwerende partij is van oordeel dat van de verzoekende partij verwacht mag worden dat zij overtuigend is voor wat haar beleving en levensweg omtrent haar seksuele geaardheid betreft en stelt aldus dat ze een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht van de verzoekende partij, maar dat de verklaringen van de verzoekende partij niet hebben kunnen overtuigen. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij er niet in slaagt om de bewustwording en beleving van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid in Afghanistan op een doorleefde en gedetailleerde wijze voor te stellen, dat zij evenmin de beleving van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid in België aannemelijk weet te maken en dat zij doorheen haar persoonlijk onderhoud stereotiepe verklaringen aflegt over homoseksualiteit.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat homoseksuelen kunnen worden geacht een sociale groep te vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Wat betreft de eerste voorwaarde stelt het Hof dat de seksuele gerichtheid van een persoon een dermate fundamenteel kenmerk voor zijn identiteit is dat van de betrokkene niet mag worden geëist dat hij dit opgeeft. Homoseksuele geaardheid betreft dus inderdaad een onvervreemdbaar kenmerk dat deel uitmaakt van zijn identiteit en zijn fysieke en psychische integriteit dat gemeenschappelijk is aan deze bepaalde groep van personen.

Wat betreft de tweede voorwaarde blijkt uit de landeninformatie genoegzaam dat homoseksuelen in Afghanistan worden beschouwd als leden van een groep die een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

De Raad benadrukt dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en seksuele identiteit. Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met de seksuele identiteit, vormt het onderhouden van seksuele contacten met mannen nog geen bewijs van een homoseksuele geaardheid. Van een verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten.

Aldus moet nader worden onderzocht of de voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht van de verzoekende partij geloofwaardig is. Daartoe moet worden gepeild naar de eigen ervaringen en persoonlijke beleving van de verzoekende partij met betrekking tot haar seksuele gerichtheid, wat dit voor haar en haar omgeving betekent of heeft betekend, desgevallend wat de situatie is voor personen met die gerichtheid in haar land van herkomst en hoe de ervaringen van de verzoekende partij, ook volgens haar vluchtrelaas, in het algemene beeld passen.

De Raad wijst erop dat indien bij een verzoeker om internationale bescherming het besef van homoseksuele geaardheid als onlosmakelijk deel van zijn eigen identiteit ontbreekt, er niet blijkt dat het niet kunnen beleven (al dan niet openlijk) van zulk een geaardheid bij terugkeer naar het land van herkomst een schending van fundamentele rechten zou uitmaken.

Bijgevolg impliceert het feit dat van iemand die homoseksueel geaard is niet kan worden verwacht dat hij deze geaardheid zou verbergen om aan vervolging te ontkomen – net omdat het een fundamenteel deel van de persoon uitmaakt – niet dat er internationale bescherming moet worden toegekend aan al wie ooit homoseksuele betrekkingen heeft gehad.

De Raad benadrukt dat de verwerende partij de verklaringen van de verzoekende partij over haar gestelde seksuele gerichtheid in hun onderlinge samenhang dient te beoordelen en dit op individuele basis rekening houdend met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd.

De Raad stelt vervolgens vast dat de door de verzoekende partij voorgehouden ontdekking en beleving van haar voorgehouden homoseksuele geaardheid in Afghanistan geenszins aannemelijk en geloofwaardig voorkomt. Allereerst is het op zich reeds onaannemelijk dat een negenjarige Afghaanse jongen een homoseksuele relatie zou beginnen met zijn vier jaar oudere neef die in hetzelfde huis woont. Gelet op het homofobe karakter van de Afghaanse samenleving is het niet geloofwaardig dat een dermate jonge jongen een homoseksuele relatie zou aanknopen met zijn oudere neef die in hetzelfde

huis woont. Dit klemte des te meer daar de verzoekende partij de ontdekking van zijn homoseksualiteit geenszins op een doorleefde manier situeert ten aanzien van de homofobe Afghaanse samenleving doch voornamelijk beperkt tot het stellen van homoseksuele daden met zijn neef, terwijl hij verklaart voordien geen enkele gevoelens voor jongens te hebben gehad. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt:

“U legt echter vage en ondoorleefde verklaringen af over uw homoseksuele bewustwording. Wanneer u een eerste keer gevraagd wordt hoe u zich bewust bent geworden van het feit dat u homo bent, verwijst u naar uw eerste seksuele ervaring met uw neef en naar een speciaal gevoel dat u heeft sedert uw kindertijd (CGVS, p. 10). Echter, dit speciaal gevoel voor jongens heeft u pas gekregen nadat u seks had met uw neef (CGVS, p. 11). Het is opmerkelijk dat u hiervoor geen enkele gevoelens voor jongens had en hierna meteen gevoelens voor jongens kreeg. Ook wanneer wordt gevraagd naar het gevoel dat u had toen u besepte dat u op jongens viel en dat dit niet als normaal wordt beschouwd in de Afghaanse cultuur, antwoordt u erg vaag door opnieuw te stellen dat u een seksuele relatie met uw neef had, dat u toen niet zo bang was van uw familie en dat u niet dacht dat uw familie u zou doden voor jullie homoseksuele daden (CGVS, p. 11). Wanneer hierna opnieuw wordt gevraagd om te vertellen over de gevoelens die u had toen u besepte dat u – in tegenstelling tot de andere jongens – op jongens valt, verwijst u opnieuw naar uw eerste seksuele handeling met uw neef en stelt u dat u er sindsdien van houdt en dat u het opnieuw wil doen (CGVS, p. 11). Deze verklaringen komen niet doorleefd over. Ook wanneer later tijdens het persoonlijk onderhoud nogmaals wordt gevraagd hoe u zich voelde toen u in het homofobe Afghanistan merkte dat u op jongens viel, komt u niet verder dan te stellen dat u een relatie met uw neef in Afghanistan had, dat u toen voor niets bang was want u wist de gevolgen niet (CGVS, p. 14). Wanneer hierna wordt gepeild naar uw gevoelens toen u ouder was geworden in Afghanistan en besepte dat uw homoseksuele relatie niet wordt aanvaard in de Afghaanse cultuur, antwoordt u andermaal niet doorleefd door te verklaren dat u te weten kwam dat wat u met uw neef deed verkeerd was en dat het problemen met uw familie zou veroorzaken doch dat u dit negeerde en dat men soms zijn gevoelens niet kan controleren (CGVS, p. 14 & 15). Bovenstaande vage en niet doorleefde verklaringen omtrent de gevoelens die u had toen u besepte dat u homoseksueel bent en dat deze gevoelens indruisen tegen de homofobe waarden van de Afghaanse samenleving, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u homoseksueel bent.”

Ook de wijze waarop hij zijn beweerde homoseksuele geaardheid zag in het licht van zijn islamitische (sjiitische) geloofsovertuiging is allerm minst doorleefd. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent terecht als volgt:

“Bovendien zijn uw verklaringen over hetgeen de islam zegt over homoseksualiteit vaag en weinig overtuigend. Wanneer gevraagd wordt naar de mening van de islam tegenover homoseksualiteit, stelt u dat u het niet weet omdat u de islamitische boeken niet heeft bestudeerd (CGVS, p. 15). Wanneer hierna gevraagd wordt wat de sjiitische religie – de substroming van de islam waartoe u behoort (CGVS, p. 4) - zegt over homoseksualiteit, moet u het antwoord weerom schuldig blijven (CGVS, p. 15). Gevraagd naar bevestiging dat u het standpunt van het sjiitisme niet kent tegenover homoseksualiteit, bevestigt u dit en stelt u dat u weet dat het verboden is door de islam en dat een homo volgens de islam moet worden gedood (CGVS, p. 15). Er kan van u redelijkerwijze worden verwacht dat u weet wat de door u aangehangen religie vindt over uw seksuele geaardheid. Daarenboven slaagt u er als moslim niet in te duiden hoe u uw religieuze overtuiging al dan niet in overeenstemming kunt brengen met uw geaardheid. Wanneer hiernaar een eerste keer wordt gevraagd, antwoordt u naast de kwestie door te stellen dat niemand, inclusief uw familieleden, wist over uw speciale gevoelens voor jongens en dat uw neef en u de enigen waren die wisten over jullie relatie (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met de vaststelling dat dit geen antwoord op de vraag is en waarbij de vraag wordt herhaald, herhaalt u dat niemand wist dat u dit gevoel had en voegt u eraan toe dat u toen geen informatie had over religie en dat u bang was voor uw familie (CGVS, p. 15). Deze verklaringen zijn nog steeds geen antwoord op de vraag hoe u uw religieuze overtuiging op dit moment al dan niet in overeenstemming brengt met uw geaardheid. Wanneer hierna wordt gesteld dat u nog steeds moslim bent en dat de islam wil dat homo's worden gedood en u wordt gevraagd hoe u dit met elkaar kunt verzoenen, antwoordt u opnieuw naast de vraag door te verklaren dat het uw persoonlijk gevoel is, dat het niets te maken heeft met andere mensen of geloof en dat u nog steeds niet weet waarom de islam deze mensen wil doden en dat het een oncontroleerbaar gevoel is (CGVS, p. 16). Wanneer deze vraag nogmaals wordt herhaald, stelt u dat u geen informatie heeft over de islam, dat het uw persoonlijk gevoel is en dat als de islam zegt dat het verkeerd is, dat het dan echt verkeerd is (CGVS, p. 16). Uit bovenstaande antwoorden blijkt geenszins dat u ooit heeft stilgestaan bij de vraag hoe u uw eigen geloof – u bent sjiiet (CGVS, p. 4) – kunt verzoenen met uw homoseksuele geaardheid. Deze vaststelling haalt de waarachtigheid van uw homoseksuele geaardheid verder onderuit.”

Daarenboven slaagt de verzoekende partij er niet in haar beweerde homoseksuele relatie met haar neef op een doorleefde en gedetailleerde wijze aannemelijk te maken, hoewel zij verklaart dat zij verliefd was op haar neef met wie zij gedurende ongeveer negen jaar een relatie zou hebben gehad (2006 (negen jaar na de geboorte van de verzoekende partij op 1 januari 1997) tot 2015 (vertrek uit Afghanistan)). In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal daaromtrent terecht als volgt:

"Daarnaast kunt u allerm minst doorleefd vertellen over uw relatie met uw neef. Immers, wanneer u wordt gevraagd om meer te vertellen over uw relatie met uw neef, komt u niet verder door te stellen dat jullie relatie begon toen u negen jaar oud was en dat jullie toen de daad deden met nieuwwjaar (CGVS, p. 11). Gevraagd naar hoe jullie relatie hierna evolueerde, stelt u enkel dat jullie een reguliere relatie hadden omdat jullie in hetzelfde huis leefden en dat uw neef zo graag seks met u wilde omdat hij ouder was dan u (CGVS, p. 11). Eveneens wordt opgemerkt dat u blijft hangen in algemene bewoordingen wanneer wordt gevraagd naar hetgeen u zo aantrok in uw neef N.. Op deze vraag antwoordde u namelijk enkel dat jullie een relatie hadden en dat u niet weet hoe u het moet zeggen (CGVS, p. 12). Wanneer vervolgens wordt gevraagd of er buiten de seks nog andere dingen waren die u aantrok in N., stelt u enkel dat u seks met hem wilde hebben en dat dat u tot hem aantrok (CGVS, p. 12). Wanneer hierna nog enkele malen wordt gevraagd naar andere zaken die u aantrok tot uw neef, komt u niet verder dan te stellen dat hij vriendelijk tegen u was, dat hij een goed karakter had en dat u ervan hield om tijd met hem te spenderen (CGVS, p. 13). Aangezien u verklaart dat u verliefd op uw neef was (CGVS, p. 13), kan worden verwacht dat u iets specifiekere kunt aangeven wat u dan zo specifiek in uw neef aantrok. Tevens is uw verklaring dat u verliefd was op uw neef niet te rijmen is met uw verklaring dat u uw vertrek uit Afghanistan niet met hem heeft besproken (CGVS, p. 13). Ook is het door u omschreven gedrag van uw neef toen hij te horen kreeg dat u zou vertrekken, vreemd. Meer bepaald heeft hij zijn mening hierover helemaal niet gegeven en heeft hij u niet gezegd om te gaan of niet te gaan (CGVS, p. 14). Bovenstaand nalaten in uw hoofde en dat van uw neef is opmerkelijk. Aangezien jullie een relatie met elkaar hadden, jullie in hetzelfde huis woonden en u verliefd was op hem is het vreemd dat jullie hierover geen enkele keer met elkaar van gedachten hebben gewisseld."

In haar verzoekschrift tracht de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen door te stellen dat teveel aandacht wordt gegeven aan de sentimentele beleving van haar homoseksualiteit terwijl dit in de Afghaanse cultuur aan de meeste heteroseksuele relaties niet is gegeven, laat staan aan homoseksuele relaties. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij zelf verklaarde dat zij verliefd was op haar neef en dat zij een relatie hadden tot zij uit Afghanistan vertrok (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12 en 13). Dat deze relatie zou ontdaan zijn van sentimentele gevoelens, is een loutere *post factum*-bewering die geenszins geloofwaardig voorkomt. Bij de beoordeling van de ontdekking en beleving van de voorgehouden homoseksuele geaardheid van de verzoekende partij in Afghanistan werd wel degelijk en afdoende rekening gehouden met de specifieke context van de Afghaanse samenleving. Het is net omwille van deze context dat van de verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zich bij de ontdekking en beleving van haar beweerde homoseksualiteit in Afghanistan vragen stelt over de wijze waarop zij haar geaardheid ziet en ervaart in het licht van deze Afghaanse samenleving. Zelfs al zou de verzoekende partij geen bijzondere interesse hebben voor haar eigen geloof, kan in een streng-islamitische omgeving als Afghanistan toch een bijzondere aandacht worden verwacht voor de verzoenbaarheid van de eigen geloofsovertuiging met de eigen homoseksualiteit. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de verzoekende partij hieromtrent verschillende, open vragen werden gesteld, doch uit voorgaande motivering blijkt dat de verzoekende partij allerm inst in staat was hier op een doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke manier op te antwoorden. Immers, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige, concrete en doorleefde verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is. Hoewel van de verzoekende partij niet mag verwacht worden dat sprake moet zijn geweest van een interne worsteling voordat zij haar seksuele gerichtheid accepteert, mag wel van de verzoekende partij verwacht worden dat sprake is geweest van een bepaald denkproces hierover. De verzoekende partij is immers afkomstig uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk gezien niet is geaccepteerd. Van de verzoekende partij als volwassen man mag dan ook een bepaalde wijze van reflectie worden verwacht. Van de verzoekende partij mag bijvoorbeeld verwacht worden dat zij inzicht geeft in hoe het voor haar was om met haar seksuele geaardheid in Afghanistan om te gaan.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat wanneer essentiële vragen over haar seksualiteit gesteld worden de verzoekende partij regelmatig vervalt in nietszeggende stellingnames. Gelet op de moeite die de

verzoekende partij heeft om aan te geven wat homoseksualiteit voor haar betekent, de vage en soms wisselende verklaringen die ze aflegt en haar loutere focus op het seksuele gedeelte van haar vermeende homoseksualiteit, lijkt het de Raad voor te komen dat de verzoekende partij enkel verklaart wat zij denkt dat de *protection officer* wenst te horen en dit in het kader van wat de verzoekende partij zelf beschouwt als homoseksualiteit, namelijk seksuele handelingen met personen van hetzelfde geslacht. Uit het verslag van het persoonlijk onderhoud kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij haar vermeende homoseksualiteit beschouwt als een eigen identiteit, namelijk een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid wat tevens een proces van gevoelens en beleving met zich mee draagt. De verzoekende partij geeft slechts een algemene en vage duiding en zij betreft de betekenis van homoseksualiteit niet op haar persoon.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in een ander licht te werpen op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat de verklaringen van de verzoekende partij over de beleving van haar beweerde homoseksuele geaardheid in België evenmin overtuigen. Zij verklaart dat zij heden sedert 2016 een homoseksuele relatie heeft met Ai. doch haar kennis over haar partner is dermate beperkt dat zij deze relatie geenszins *in concreto* aannemelijk weet te maken. Ook haar verklaringen over de wijze waarop zij Ai. heeft leren kennen zijn allerminst gedetailleerd of doorleefd. Verder verklaart de verzoekende partij dat zij intussen met ontelbare mannen seksuele contacten heeft gehad, doch zij slaagt er niet in doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen over waar zij andere homoseksuele mannen in België ontmoet, hetgeen des te meer klemmt daar haar verklaringen over homoseksualiteit doorheen haar persoonlijk onderhoud een stereotiep karakter hebben. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Daarnaast kunnen ook uw verklaringen over de beleving van uw homoseksualiteit in België niet overtuigen.

Vooreerst moet hieromtrent worden opgemerkt dat u weinig weet over uw huidige vriend Ai.. Zo kent u zijn familienaam niet (CGVS, p. 17). Uw verschoning voor deze onwetendheid als zou er weinig contact tussen jullie zijn (CGVS, p. 17), wordt niet aanvaard. Jullie sturen namelijk iedere dag of om de twee dagen berichten naar elkaar en jullie zien elkaar bijna ieder weekend (CGVS, p. 17). Bovendien hebben jullie reeds gedurende anderhalf jaar een relatie met elkaar (CGVS, p. 18). Tevens stelt u dat hij van Afrikaanse origine is maar dat u niet weet van welk land hij oorspronkelijk afkomstig is (CGVS, p. 18). Daarenboven stelt u dat hij de vlag van zijn Afrikaans land op zijn Facebookprofiel heeft geplaatst doch dat u niet wil weten welk land het is (CGVS, p. 18). Dit gebrek aan interesse in uw vriend is opmerkelijk. Ook kent u de geboortedatum van Ai. niet en kent u niet de naam van de website waar hij kleding en parfum op verkoopt (CGVS, p. 19). Tevens weet u niet wat het beroep van zijn ouders is en weet u niet waarom zijn ouders niet weten dat Ai. homo is (CGVS, p. 19). Eveneens kent u de naam van zijn ouders niet en bent u de naam van zijn twee zussen vergeten (CGVS, p. 19 & 20). Bovendien kent u de vrienden van Ai. niet (CGVS, p. 21). Daarenboven hebben Ai. en u nog nooit met elkaar over de toekomst gesproken noch of jullie al dan niet ooit zouden gaan samenwonen (CGVS, p. 18) Het geheel van bovenstaande onwetendheden omtrent Ai. zijn opmerkelijk. Er kan namelijk van u verwacht worden dat u iets meer weet over de man waarmee u reeds anderhalf jaar een relatie zou hebben en waarvan u zelf verklaart dat uw relatie met hem verdergaat dan louter seksuele contacten (CGVS, p. 23).

Ook blijft u zeer vaag wanneer gevraagd wordt naar hetgeen u aantrok in Ai. toen u hem voor de eerste keer zag. Meer bepaald antwoordt u op deze vraag dat zijn lichaam, zijn gezicht en zijn fysieke verschijning u aantrok (CGVS, p. 20). Gevraagd naar wat exact u tot hem aantrok, komt u niet verder dan te stellen dat u bijvoorbeeld van zijn lichaam hield (CGVS, p. 20). Er kan worden verwacht dat ook hier specifiekere en doorleefdere verklaringen aflegt. Voorts wordt gewezen op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS. Meer bepaald liet u op de DVZ optekenen dat u Ai. heeft leren kennen in een park dichtbij het station van Brussel-Centraal (verklaring volgend verzoek, punt 15). Op het CGVS daarentegen verklaart u dat u hem op de Grote Markt heeft leren kennen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ hieromtrent, verklaart u dat u naar parken in Brussel ging waar u andere mensen ontmoette maar dat u Ai. op de Grote Markt heeft ontmoet (CGVS, p. 20). Echter, hiermee is bovenstaande tegenstrijdigheid niet opgeheven. Wanneer u hierna nogmaals wordt geconfronteerd met uw verklaring op de DVZ, stelt u opnieuw dat jullie elkaar op de Grote Markt hebben leren kennen en dat jullie daarna samen naar een park gingen (CGVS, p. 21). Ook deze laatste verklaring weet niet te overtuigen.

Daarnaast is uw kennis over waar u andere homoseksuele mannen kunt ontmoeten/beweert te ontmoeten in België, beperkt. Zo verwijst u naar twee parken in Brussel waarnaar u ging om andere homo's te ontmoeten (CGVS, p. 20, 21 & 23). Wanneer u gevraagd wordt naar plaatsen in Moeskroen –

uw opvangcentrum bevindt zich daar – waar veel homo's komen, stelt u dat u slechts één of twee keer per week naar Moeskroen gaat, dat u voor de rest in Brussel of in Leuven verblijft en dat er in Moeskroen geen plaatsen voor homo's zijn (CGVS, p. 23). Echter, wanneer meteen hierna gevraagd wordt naar plaatsen in Leuven waar veel homo's komen, verandert u uw verklaring en stelt u dat u meestal niet in Leuven blijft, dat u er niet bekend bent en dat u een jaarabonnement heeft waardoor u zich gemakkelijk naar Brussel kunt verplaatsen (CGVS, p. 24). Ook stelt u geen enkel "homocafé" in Leuven te kennen (CGVS, p. 24). Uw verklaringen dat u niet vaak in Leuven verblijft en dat u er niet bekend bent (CGVS, p. 24), worden niet aanvaard. Immers, u heeft in Leuven een studio gehuurd van andere Afghanen waarvoor u 200 Euro per maand betaald (CGVS, p. 19). Bovendien verklaart u dat u Ai. af en toe meenam naar deze studio (CGVS, p. 19). Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u regelmatig in Leuven vertoeft en dus bekend bent met de stad. Zeker aangezien u ook al gedurende anderhalf jaar in Leuven werkt (CGVS, p. 7). Met bovenstaande vaststellingen geconfronteerd, antwoordt u dat u in oktober 2019 naar Leuven bent verhuisd, dat u er niet lang bleef om alles daar te kennen en dat u naar Brussel gaat omdat u daar "homoplaatsen" kent (CGVS, p. 24). Deze verklaring voor uw onwetendheid omtrent "homoplaatsen" in Leuven wordt niet aanvaard. Daarnaast kent u in Brussel enkele del twee voornoemde parken waar homo's elkaar ontmoeten en één "homocafé" op de Grote Markt (CGVS, p. 24). Aangezien u het overgrote deel van uw tijd in Brussel zou spenderen is deze beperkte kennis over plaatsen waar homo's elkaar opzoeken opmerkelijk. Bovendien kunt u geen enkele naam van een internetsite of app geven die homoseksuele mannen in België gebruiken om een andere homo te ontmoeten (CGVS, p. 24). U zou wel één app een tijdje op uw smartphone hebben gehad, doch die u heeft verwijderd toen u moest betalen (CGVS, p. 24). U kent de naam van deze app niet (CGVS, p. 24). Het geheel van bovenstaande onwetendheden omtrent ontmoetingsplaatsen van homoseksuelen in België zijn des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat u tot op heden seks heeft en wil hebben met meerdere mannen (CGVS, p. 20 & 23).

Voorts ondermijnen de stereotiepe verklaringen die u doorheen het persoonlijk onderhoud aflegt over homoseksueel zijn verder de geloofwaardigheid van uw homoseksuele geaardheid. Doorheen uw gehoor verwijst u quasi uitsluitend naar het stellen van seksuele daden met andere mannen, hetgeen op zich niet volstaat om uw voorgehouden seksuele geaardheid aan te tonen. De homoseksuele geaardheid wordt niet aannemelijk gemaakt door de loutere beschrijving van (stereotype) homoseksuele daden. Homoseksualiteit betreft immers een intrinsiek onderdeel van de persoonlijkheid en kan niet worden herleid tot één aspect, in casu het plezier van seksuele contacten. Wanneer gepeild wordt naar uw ontmoetingen met andere mannen buiten Ai., blijkt dat deze rendez-vous enkel om seks draaien (CGVS, p. 23)."

In haar verzoekschrift acht de verzoekende partij de beoordeling van de commissaris-generaal subjectief. Zij stelt dat het feit dat zij weinig inhoudelijke vorm aan haar relaties geeft, op zich geen bewijs is dat zij niet homoseksueel zou zijn. Zij meent dat dient te worden nagegaan of haar gedrag, "dat zich dan grotendeels zou beperken tot het hebben van seksuele relaties met mannen", ingeval van terugkeer naar Afghanistan een ernstig gevaar zou inhouden. Zij stelt: "Heel het voorkomen, de attitude en het gedrag van verzoeker kan bezwaarlijk nog worden gezien als aangepast, laat staan aanpasbaar aan de Afghaanse maatschappij."

De verzoekende partij verliest hierbij echter uit het oog dat aan haar beweerde homoseksuele contacten met mannen hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht, gelet op het niet-doorleefd en stereotiep karakter van haar verklaringen daaromtrent, zoals blijkt uit de voorgaande pertinente motivering uit de bestreden beslissing. Er dient immers op gewezen dat, aangezien de verzoekende partij stelt concrete uiting te hebben gegeven aan haar homoseksuele geaardheid, van haar in redelijkheid mag worden verwacht dat zij daarover verklaringen kan afleggen. Daarom mag van de verzoekende partij worden verwacht dat zij verklaringen kan afleggen over eenvoudige zaken als de duur van een relatie, en afhankelijk van de duur ervan, persoonlijke gegevens van de gestelde partner, de plaatsen waar zij elkaar hebben ontmoet *et cetera*. In casu blijkt de verzoekende partij allerm minst in staat om over haar beweerde homoseksuele relatie met Ai. doorleefde, gedetailleerde en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Hetzelfde geldt voor haar beweerde "ontelbare" seksuele contacten met andere mannen in België.

Gezien het voorgaande, slaagt de verzoekende partij er niet in de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus niet worden opgemaakt dat de verzoekende partij diepere gevoelens zou koesteren voor mannen, zoals zij beweert. Met andere woorden, haar

seksuele praktijk lijkt niet te wijzen op een specifieke gerichtheid of op een bepaalde seksuele identiteit. De verklaringen van de verzoekende partij over het proces van ontdekking van haar voorgehouden seksuele gerichtheid zijn bijna volledig gericht op een seksuele praktijk. Er worden geen elementen aangereikt waaruit een gevoelsmatige betrokkenheid blijkt. Er kan worden verwacht dat de voorgehouden seksuele gerichtheid van de verzoekende partij, of het nu een homoseksuele of biseksuele geaardheid betreft in de zin van een fundamenteel kenmerk van haar identiteit, enigszins zou worden weerspiegeld in haar verklaringen en gedragingen, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Het geheel van de voorgelegde stukken en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen, besluit de Raad, in navolging van de verwerende partij, dat de verzoekende partij een homoseksuele geaardheid in de zin van een fundamenteel kenmerk dat deel uitmaakt van haar identiteit, niet aannemelijk maakt. Er is dan ook geen nood aan internationale bescherming om bepaalde rechten aangaande het beleven van een seksuele geaardheid te garanderen.

In casu is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.2.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.2.4.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.2.4.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de in de bestreden beslissing weergegeven landenrapporten en de EASO Guidance Note van juni 2019 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn. Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Talqul, gelegen in het district Behsud II van de provincie Maidan Wardak, dient de situatie in het district Behsud II gelegen in de provincie Maidan Wardak te worden onderzocht.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de bestreden beslissing gesteld als volgt:

“*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie

blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Maidan Wardak indeelt als volgt: "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Wardak, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."

In andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Maidan Wardak ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Behsud II gelegen in de provincie Maidan Wardak dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. EASO verduidelijkt als volgt: "[...] UNOCHA places Jalrez and Saydabad in the second highest category and the districts Chak and Narkh in the third highest category. Maydan Shahr and Jaghatu are in the fourth highest category and the remaining districts are in the two lowest categories" ("EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation" van juni 2019 (p. 277). Dit betekent dat het district Behsud II tot de laagste twee categorieën behoort. Er liggen geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat een reis vanaf de internationale luchthaven van de stad Kabul naar het district Behsud II in de provincie Maidan Wardak een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verzoekende partij zou betekenen.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Behsud II, gelegen in de provincie Maidan Wardak wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisereerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij "het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden" door een reëel risico als gevolg

van het willekeurig geweld in haar woonplaats, het dorp Talqul, gelegen in het district Behsud II in de provincie Maidan Wardak, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het district Behsud II dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu brengt de verzoekende partij geen dergelijke elementen bij. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij is immers een gezonde jongeman is.

Met betrekking tot deze persoonlijke omstandigheden motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Maidan Wardak en hierbij verwijst naar uw verklaring dat u homoseksueel zou zijn (CGVS, p. 8), moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u verklaart homoseksueel te zijn maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Dienaangaande voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Behsud II, gelegen in de provincie Maidan Wardak vestigt.

Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Behsud II een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Met haar verwijzing naar een “flash update” van 25 juni 2020 betreffende de COVID-19-pandemie in Afghanistan, heeft de verzoekende partij niet aangetoond dat de ontwikkelingen van de COVID-19-pandemie in Afghanistan een zodanig niveau zou bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zouden worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Voorts wijst de Raad erop dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en de ziekte COVID-19 veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarenboven betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

2.2.6. Ten overvloede merkt de Raad op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht motiveert als volgt:

“U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 12 maart 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 20 maart 2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”

In haar verzoekschrift voert de verzoekende partij daaromtrent geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Aldus blijft deze motivering onverminderd overeind.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS